ההרפתקאות המוזרות של מאיה הקטנה

א. לאנג

לפני זמן חיה אישה בעלת בית נאה וגן יפה באמצע יער. כל הקיץ היא דאגה בשמחה רבה לפרחים שבגינה והקשיבה לזמירת הציפורים בין העצים, אך בבוא החורף, כששלג כיסה את האדמה וזאבים יללו בקרבת ביתה, היא פחדה והרגישה בודדה מאוד.
"אילו היה לי אפילו ילד קטן, לדבר אתו, כמה נעים היה לי" חשבה לעצמה. ובסוף הגיע יום בו לא יכלה לסבול יותר את בדידותה והחליטה ללכת לכפר הקרוב ולבקש שמי מהכפריים ימכור או ילווה לה ילד.
השלג היה עמוק ולקח לה זמן רב ללכת אפילו מאות מטרים אחדים. "יהיה כבר חושך כשאגיע לבית הראשון בכפר" חשבה.
פתאום אישה קטנה בכובע גבוה יצאה מבין העצים. "זה יום גרוע לטיולים! את הולכת רחוק?" שאלה האישה הקטנה.
"אני רוצה להגיע לכפר, אך אינני בטוחה האם אצליח ללכת רחוק כל כך" ענתה השניה.
"ואיזה עניין חשוב יש לך שם, כדי ללכת במזג אוויר זה?" שאלה האישה הקטנה שלא הייתה אלא מכשפה.
"הבית שלי עצוב כל כך. אין לי אם מי לדבר. אינני רוצה להיות לבדי ואני מחפשת ילד לחברה שלי. יהיה קטן אשר יהיה".
"אא, לשם כך אין לך צורך ללכת הלאה" ענתה המכשפה, כשהיא מכניסה את ידה לכיס "הנה לך גרגיר דוחן. אתן לך אותו תמורת שתים-עשר שילינג, ואם תכניסי אותו לאדמה בעציץ ותשקי אותו היטב, תוך ימים ספורים תראי דבר מופלא."
דברים אלא עודדו את האישה והיא ברצון שילמה כסף , וכשחזרה הביתה עשתה גומה בעציץ ושמה שם את הגרגיר. היא חיכתה שלושה ימים ולא משה את עיניה מהעציץ וביום השלישי, כאשר התעוררה בבוקר ראתה צבעוני אדום וגבוה שצמח בעציץ. "איזה פרח יפה" היא קראה והרכינה את

ראשה כדי לנשק לו ואז עלי כותרת של הפרח נפתחו ובאמצע ישבה ילדה קטנה, לא גבוהה מאגודל. הייצור הקטן ישב על מזרון סיגליות ומכוסה היה בעלי כותרת של ורד. היא פתחה את עיניה וחייכה אל האישה כאילו הכירה אותה את כל חייה.
"הו יקירתי! כבר לא אהיה בודדה יותר" קראה האישה והילדה נדה בראשה כאילו אומרת "אכן, לא תהי בודדה."
האישה מצאה מהר קליפת אגוז המלך, ריפדה אותה בבד רך ושם שמה את המזרון עם הילדה, שקראה לה מאיה. זה אמורה הייתה להיות המיטה, שהועמדה על שרפרף קרוב למיטה של אמא-מאמצת. בבוקר היא הונחה על עלה בקערת מים גדולה וקיבלה שתי שערות סוס במקום משוטים.
מאיה הייתה הילדה המאושרת ביותר שרק ניתן היה לראות וכל היום זימרה לעצמה בשפה שאיש לא יכול היה להבין. הן חיו כך יחד במשך שבועות אחדים ונהנו מחברתן זו של זו. אך אז קרה אסון איום. לילה אחד, כשהאם המאמצת ישנה חזק אחרי יום עבודה מפרך, דרך החלון נכנסה צפרדע גדולה, מכוערת והסתכלה על מאיה השוכבת תחת שמיכת הורדים שלה.
"איזו ילדה יפה" חשבה הצפרדע לעצמה "היא תהיה כלה טובה לבן שלי". והיא לקחה את העריסה בפה שלה וקפצה אתה לפלג מים שעבר בגינה.
"בוא וראה מה הבאתי לך" קראה הצפרדע כשהגיע לביתה שבתוך הביצה. "קרוק. קרוק" הגיב הבן כשהוא מביט בהנאה על הילדה הישנה.
"שקט! אל תעשה רעש כזה כי תעיר אותה" קראה אמו "היא תהיה אישה לך, ובזמן שאני מכינה את החתונה נשים אותה על עלה של שושנת מים, באמצע הנחל, כדי שהיא לא תברח לנו."
עם קרני השמש הראשונים מאיה התעוררה מפוחדת ונבוכה בכלא צף זה. היא נעמדה על העלה וחיפשה דרך מילוט אך כשלא ראתה כזה התיישבה והתחילה לבכות מרות.
הצפרדע הזקנה, שהייתה עסוקה בייפוי הבית

בביצה לקראת החתונה, שמעה את הבכי. "הו, הילדה המסכנה מרגישה בודדת ואומללה" חשבה לעצמה, כי הייתה טובת-לב "אך אני כבר גמרתי, ויחד עם בני נבוא לקחת אותה. כשהיא תראה כמה נאה הבן שלי, היא תחייך שוב." וכעבור דקה שניהם הופיעו ליד עלה שושנת המים. "זה בעלך לעתיד. נכון שעוד לא ראית נאה ממנו?" שאלה האמא הגאה כשהיא דוחפת את בנה קדימה. אך אחרי מבט אחד מאיה המשיכה בבכי ואפילו הדגים הקטנים שחיו בנחל באו לראות מה קורה.
"זה לא הגיוני שייצור יפה כזה יוכרח לקחת בעל שאינה רוצה בו" הם אמרו זה לזה "אבל אנו יכולים בקלות למנוע זאת" והם התחילו לכרסם את גבעול העלה וכשהוא השתחרר, משכו אותו רחוק משם, למקום בו הנחל זרם לתוך נהר גדול.
מאיה נהנתה מאוד מההפלגה, כאשר הייתה בטוחה כבר שהצפרדעים המכוערים לא יכולים להשיג אותה. היא עברה ליד ערים רבות והאנשים על החוף הסתכלו אחריה וקראו "איזו ילדה יפה הקטנה הזו! מאין היא באה?" "איזו יפהפייה!" צייצו הציפורים בין השיחים. ופרפר כחול אחד התאהב בה ולא רצה לעזוב אותה. הוא קשר את עצמו לחגורת שמלתה ומשך אותה אחריו, כך שהיא שטה עכשיו הרבה יותר מהר.
למזלם הרע דבור גדול שזמזם מעל הנהר ראה אותם ותפס אותה בכפותיו. הפרפר נבהל נורא, שחרר את עצמו מהחגורה ועף משם. למאיה לא היה מזל כזה. למרות שדבור הביא לה דבש לארוחת צהריים ואמר לה מספר פעמים כמה שהיא יפה, היא לא הרגישה נוח בחברתו. כשהוא ראה זאת הביא אותה אל אחיותיו הדבורים כדי שישחקו אתה, אך אלה רק אמרו "איפה מצאת את היצור המוזר הזה? היא מכוערת מאוד ויש לה רק שתי רגליים! באמת, איזה טעם מוזר לאחינו הדבור!" והן אמרו זאת פעמים רבות עד שהוא בעצמו האמין בכך, הוריד אותה מהעץ שבו שם אותה קודם והניח אותה על פרח חיננית, קרוב לאדמה. כאן מאיה נשארה כל הקיץ ולמען האמת לא הייתה אומללה כלל. היא טיילה באחו, ארגה לעצמה מיטה מעלי דשא ושמה אותו תחת עלה של

תלתן. בפרחים מצאה מספיק טל לשתיה ומהדבור למדה להשיג לעצמה דבש.
אך הקיץ לא נמשך לתמיד, הפרחים נבלו ובמקום טל הופיעו שלג וכפור. מאיה לא ידעה מה לעשות, כי בגדיה נקרעו וכשניסתה לעטוף את עצמה בעלה יבש הוא נשבר בידיה לחתיכות. היה ברור לה כי היא מוכרחה למצוא לעצמה מחסה כלשהו, כי אחרת תמות מרעב וקור.
על כן העזה לעזוב את האחו ויצאה מעבר לדרך אל מה שהיה בקיץ שדה תבואה יפה, אך היום רק גוש של קש קשיח. היא הלכה בתוכו בלי לראות הרבה לפניה, עד שהגיעה לחור שהוביל כנראה אל מתחת לאדמה. "שם לפחות יהיה חם" חשבה מאיה "ואולי למי שגר שם יהיה משהו לאכילה. בכל אופן זה לא יהיה יותר גרוע מאשר כאן למעלה."
והיא נכנסה באומץ לתוך המעבר.
אחרי הליכה קצרה היא הגיעה לדלת פתוחה, וכשנכנסה פנימה ראתה חדר מלא דגן. זה עודד אותה והיא המשיכה הלאה ונכנסה למטבח, שם עמד עכבר שדה ואפה עוגה.

"ייצור מסכן" קרא העכבר "את נראית מאוד רעבה. בואי ושבי, תתחממי ותאכלי יחד אתי." מאיה כמעט ובכתה כששמעה את המילים הטובות של עכבר-שדה הזקן. לא צריך היה להזמין אותה שנית והיא אכלה יותר מאשר אי-פעם בחייה. כשגמרה שאל העכבר "התדעי לספר סיפורים? את תוכלי להישאר כאן אתי עד שיתחמם שוב בחוץ, ותוכלי לעזור לי בעבודות בית. אלא שכאן משעמם וטוב יהיה לשמוע משהו מעניין.
מאיה שמעה סיפורים רבים מאם המאמצת שלה וחוץ מזה יכלה לספר על ההרפתקאות שלה ועל הימלטותה מהמוות. היא גם ידעה איך לנקות דירה ותמיד קמה מוקדם בבוקר כדי שהכל יהיה מסודר והעכבר הזקן לא יטרח.
החורף עבר בנעימים ומאיה התחילה כבר לחשוב על האביב ועל הזמן בו תצא החוצה לעולם הרחב כדי לחפש את מזלה שם.
"אל תחשבי על כך עדיין" אמר העכבר הזקן "על פני האדמה אומרים '*כשהיום מתארך, הקור מתגבר*'. אמנם נעשה כבר חמים אך השלג עדיין

עלול לרדת. החורף לא עוזב בלי מנה נוספת של שלג ותהיה מרוצה שאת כאן ולא בחוץ. אבל נראה לי שמשעמם לך כאן ולכן הזמנתי" הוסיף "את שכני החולד, שיבקר אצלנו. הוא ישן כל החודשים האלה אבל שמעתי שכבר התעורר. יהיה לך מזל גדול אם הוא ירצה להתחתן אתך, רק לא יוכל ליהנות מיופייך, כי הוא עיוור לגמרי."
מאיה לא רצתה כמובן להתחתן עם חולד. גם כאשר הגיע לביקור הוא לא מצא חן בעיניה. יכול להיות שהוא חכם ומלומד וגם עשיר, אך הוא שנא שמש ועצים ופרחים וכל מה שמאיה אהבה במיוחד. נכון שבגלל עיוורונו לא יכול היה לראות ולהעריך אותם, אבל כמו אנשים רבים חשב שמה שלא הכיר, לא היה שווה להכיר בכלל. אבל הוא נהנה מהסיפורים של מאיה וגם משירים ששרה כדי לשעשע אותו בזמן הביקור.
אך הוא בכל זאת חשב על חתונה וסיפר שהכין מעבר מהבית הזה לביתו שלו, בו היא יכולה לטייל. "רק שלא תיבהלי" אמר "מהייצור המת שנפל דרך חור בגג ומונח שם על צדו."
"איזה ייצור זה?" שאלה מאיה.
"אינני יודע בדיוק" ענה החולד "הוא מכוסה בדבר מה רך, יש לו רק שתי רגליים דקות ומשהו חד בולט מראשו."
"אז זו ציפור" קראה מאיה "וודאי מתה מקור. אני אוהבת ציפורים. הו, מר חולד היקר, קח אותי אליה. אני רוצה לראות אותה."
"אז בואי, אני הולך הביתה" ענה החולד ויחד עם העכבר הם יצאו לשם.
"הנה היא" אמר בסוף החולד "כמה טוב שלא נעשיתי ציפור. הן לא יודעות לומר דבר מלבד 'טוויט, טוויט' ומתות עם בוא הקור הראשון.
"אכן, ייצור חסר תועלת" הסכים עכבר-השדה.
ובזמן שהם דיברו מאיה ניגשה לסנונית הקטנה ונישקה לה עם דמעות בעיניה. אחר כך התגנבה למחסן חציר וארגה ממנו שמיכה עבה. היא אספה גם קצת צמר ממחסנו של העכבר, ושמה תחת הציפור וכיסתה אותה בשמיכת החציר. "אולי את זו ששרת לי בקיץ" אמרה "הלוואי ויכולתי להחיות אותך שוב" והיא שמה את לחייה הרטובים

מדמעות ללחי הציפור. אבל אז הרגישה בתנועה קלה לצד הלחי שלה. כן, זה כך! אולי הציפור לא מתה כלל אלה התעלפה מקור ורעב?
מאיה מיהרה למחסן של העכבר, הביאה כמה גרגירי דגן וכמה טיפות מים על עלה והגישה אותם למקור הציפור. המקור נפתח ואחרי שהיא זלגה בו מים, הוסיפה גם גרגיר אחרי גרגיר דגן.
"רק תשכבי בשקט, שלא ירגישו שאת חיה" אמרה "הלילה אביא לך עוד קצת אוכל ואגיד לחולד שיסתום את החור כי המעבר קר מדי בשבילי. ובינתיים שלום."
אחרי כמה ימים של טיפול הסנונית התחזקה ויכלה לספר למאיה איך קרה שהיא נמצאת במקום הזה. היא קרעה את הכנף שלה בשיח של ורדים ולא יכלה לצאת עם משפחתה וחבריה לארצות חמות. הם לא הרגישו בחסרונה והיא, עייפה ורעבה, התגלגלה לחור של חולד.
למזלה החולד והעכבר חשבו שהיא מתה ולא הטרידו אותה, כך שכאשר הגיע האביב האמיתי, השמש חיממה את הארץ ויקנטונים כחולים הופיעו ביער, היא הייתה כבר חזקה למדי.
"הצלת את חיי" היא אמרה למאיה "אך הגיע זמן לעזוב אלא" הוסיפה ,אם תרצי שאקח אותך על גבי."
מאיה אמנם הצטערה ולא רצתה לעזוב את העכבר הזקן שדאג לה כל כך יפה, אבל מצד שני המחשבה על החולד, שרצה אותה לאישה הטרידה אותה מאוד. לבה התגעגע לעצים ולפרחים והסכימה לבוא עם הסנונית. הסנונית קשרה אותה אליה בגבעול תבואה חזק והן התרוממו אל-על.
מאיה הייתה מאושרת. היא כל כך שמחה להיות שוב על פני האדמה! היא שוב ושוב ביקשה מהסנונית לעצור, כדי ליהנות מפרחים ועצים, אך הסנונית המשיכה לעוף. היא הסבירה למאיה שזה רק לטובתה, שהיא רוצה להגיע מהר למקום שלה. והן עפו כך עד שהגיעו למקום בה עמדו עמודים גבוהים משיש לבן, מכוסים במטפסים ירוקים, ועליהם אפשר היה לראות אלפי ראשי סנוניות. ציפורים אחרות נחו על הדשא, בין פרחים צבעוניים, לבנים, צהובים וכחולים.

"כאן אני גרה" אמרה הסנונית בהצביעה על העמוד הגבוה ביותר "אך אין זה בית מתאים בשבילך. את עלולה לפול משם ולהרג. לכן בחרי לך אחד הפרחים כאן למטה, ותוכלי לישון כאן בשקט בין עלי הכותרת שלו."
"אני רוצה את זה" אמרה מאיה והצביעה על פרח לבן, דמוי כוכב, אדום וצהוב בפנים, המתנועע ברוח על גבעול ארוך "זה היפה ביותר מכולם, והוא גם מריח מאוד יפה."
הסנונית ירדה לקרבת הפרח שעליו הצביעה מאיה אך אז ראו שעל אחד העלים שעל הגבעול יושב אישון קטן, בעל כתר בראשו וכנפיים על כתפיים.
"הו, זה מלך של פיות הפרחים" לחשה הסנונית.
כשהתקרבו המלך הושיט את ידיו למאיה ועזר לה לקפוץ מגבה של הציפור.
"חיכיתי לך זמן רב" אמר "ועכשיו באת כדי להיות המלכה שלי."
ומאיה חייכה ונעמדה לידו וכל הפיות שגרו בפרחים מיהרו לחפש מתנות בשבילה, והמתנה היפה היותר היה זוג כנפיים כחולות, עדינות, כדי שהיא תוכל לעוף כמוהן.
וכך, במקום להינשא לחולד המכוער הוכתרה מאיה למלכה, והפיות רקדו סביבה במעגל כאשר הסנונית מצייצת את שירי החתונה.